

Afrika-nap a Kápolnában

2016 novemberében 20-ára esett a harmadik vasárnap. Ekkor hagyományaink szerint valami különleges szokott történni gyülekezetünkben, ami lehet egy kirándulás, egy előadás, egy közös étkezés, de mindenféleképpen Úrvacsorával egybekötött Istentiszteletet tartunk.

Ez alkalommal, az Egyházi Év utolsó vasárnapján az újjáteremtett Égről és Földről szólt az Ige, pontosabban Ézsaiás próféta híres látomásáról, benne a szalmát evő oroszlánról, meg a kígyóval játszadozó kisgyermekről, a „nem árt, és nem pusztít... senki” valószínűtlennek tűnő víziójáról, amely nélkül mégsem élhetünk.

A Wesley-n tanuló, dolgozó afrikai, közelebbről nigériai barátaink egészen káprázatos afrikai ételeket készítettek nekünk erre a harmadik vasárnapra. Gréta és Sára volt a két szakácsnő, Christopher pedig érdekes videó- bejátszásokról gondoskodott, melyeknek segítségével valami olyasmit élhetett át a közösség, amelyet tán még soha.

Afrikai testvéreinknél ugyanis egészen másképp néz ki egy Istentisztelet mint Európában, a zenének, a táncnak és a mozgásnak itt kitüntetett szerep jut, ám ettől még nem sikkad el a teológiai mondanivaló, amely a kultúrát ismerők részére teljesen világos és letisztult. A hangsúlyozottan ritmikus, élénk zenei világ mindenkit magával ragad, aki belehallgat az afrikai egyházi zenékbe. Mi is így tettünk, de közben még ebédelhettünk is, mégpedig igazi afrikai ételsorból állt az ünnepi lakoma.

Volt először is pacalleves, némi kecskehússal, aki nem szereti a pacalt, még az is boldogan kanalazta a leves levét, amely markánsan fűszerezett, igazi kulináris csemege volt.

Nem maradt el a levestől a főétel sem, szintén különlegesen fűszerezett paradicsom-mártás volt afrikai hallal és marhahússal, izgalmas, füstölt hallal készült afrikai salátával, kétfajta, kókuszos és hagyományos rizskörettel, desszertnek pedig sült banán, meg pisztácia, került az asztalra.

Mindenki jó étvágyal evett, az ételek azonban nem voltak nehezen emészthetők, ez a konyha másképpen jó, mint a magyar. El is határoztuk, hogy legalább évente megkérjük Sárát és Grétát, főzzenek nekünk ilyet, vagy hasonlót, mert fantasztikus élményt jelentettek az ételek, és nem kevésbé fontos az a jókedv és vidámság, amit barátaink árasztanak magukból. Optimizmusuk márpedig ragadós, hiszen örökélet vasárnapján ebben a földi életben sokszor a elhanyagolt, zárójelbe tett örömmel fertőztek meg minket.

Bereczky Géza